

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 197/2015
21.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца П.Ј. из села М., чији су пуномоћници М.М. и М.Д.-М., адвокати из Л., против туженог Ловачког удружења Д.Г. у П., кога заступа Д.М., адвокат из Л., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2426/14 од 23.07.2014. године, у седници одржаној 21.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2426/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2426/14 од 23.07.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 2176/2010 од 07.03.2014. године, у утврђујућем делу става 1. изреке, у обавезујућем делу става 3. изреке и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка из става 6. изреке. Тим делом првостепене пресуде утврђено је да је тужилац код туженог био у радном односу на неодређено време у периоду од 01.02.2005. до 05.08.2008. године, а тужени обавезан да му исплати разлику између висине исплаћене зараде до висине минималне зараде за период од 01.01.2006. до 29.02.2008. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати 3.600,00 динара по основу стимулативног дела зараде – награде према висини наплаћене новчане казне по основу поднетих дисциплинских пријава са припадајућом законском затезном каматом. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 106.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана

506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. наведеног члана, јер је побијана пресуда јасна, садржи све разлоге о битним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је ког туженог Ловачког друштва по основу пет закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, обављао послове ловочувара од 03.09.2004. године до 01.02.2005. године, а исте послове наставио је да обавља све до 05.08.2008. године, без закљученог било каквог уговора. Тада је тужени по расписаном конкурс за радно место на коме је тужилац радио изабрао другог кандидата, са којим је закључио уговор о раду на неодређено време почев од 23.03.2008. године. За период од 01.01.2006. до 29.02.2008. године тужиоцу је исплаћивана накнада за рад испод прописане минималне зараде, а разлика између исплаћених износа и износа који представљају прописану минималну зараду је 13.772,85 динара. Тужиоцу није исплаћена награда у износу од 3.600,00 динара на име наплаћених казни изречених у дисциплинским поступцима против чланова Друштва.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да је тужилац у периоду од 01.02.2005. до 05.08.2008. године био у радном односу а туженог обавезали да му исплати разлику између исплаћене накнаде зараде до висине минималне зараде за тражени период у износу од 13.772,85 динара и по основу стимулативног дела зараде – награде према висини наплаћене новчане казне по основу поднетих дисциплинских пријава износ од 3.600,00 динара. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, правилно су нижестепени судови оценили да су у конкретном случају испуњени услови из члана 32. став 2. Закона о раду, будући да између послодавца и запосленог није закључен уговор у писаном облику пропустом послодавца, а да је тужилац на раду провео време од 01.02.2005. до 05.08.2008. године без закљученог било ког уговора.

Према члану 197. Закона о раду, послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова. Обављање тих послова закон третира као рад ван радног односа, који не може прерасти у радни однос.

Наиме, тужилац је био ангажован на обављању послова трајног карактера који су актима туженог систематизовани и чији карактер указује да се не ради о привременим и повременим пословима, па тужени неосновано у ревизији истиче да послови које је тужилац обављао представљају рад ван радног односа који не може прерасти у радни однос.

Из наведених разлога, применом члана 405. ЗПП, одлучено је као у
изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**